

Arrest

nr. 173358 van 19 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 augustus 2016 tot terughouding.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ignace OGER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Saoud BOUMAHDI, die loco Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker biedt zich op 11 augustus 2016 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Kinshasa (DR Congo) via Istanboel (Turkije) met bestemming Brussel.

1.2. Op 11 augustus 2016 neemt de verwerende partij een beslissing tot terudrijving, waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Op 11/08/16 om 19:21 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/WR, Luchthaven ZAVENTEM,

werd door ondergetekende Guido PARYS

de heer/mevrouw:

achternaam MBOUMBA voornaam Benjamin

geboren op 20/11/94 te BRAZZAVILLE geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft CONGO VOLKSREPUBLICHEK wonende te BRAZZAVILLE CONGO

houder van het document PASPOORT nummer OA0197072

afgegeven te BRAZZAVILLE op 25/05/2016

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig uit Kinshasa Via Istanbul Atatürk met 1939 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: HV. 55 .FW, 110514 /16

X (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (ad 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: Schengenvisum type C nr 054241127 op blz 5 In het paspoort van REP CONGO , Vervalsing: TOTAAL VALS VISUM

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM /

VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN,

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer: HV, 55 .TW. 110014/16

X (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: SCHENGENVISUM TYPE C van DUITSLAND nr 054241127, Vervalsing: TOTAAL VALS VISUM"

2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering met betrekking tot de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing tot teruggrijping

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing in zover gericht tegen de beslissing tot teruggrijping

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder wordt gewag gemaakt van een manifeste beoordelingsfout.

Waar wordt verwezen naar het beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op grond waarvan ze genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet, met name is verzoeker aangetroffen in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en/of hij poogt het Rijk binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Uit artikel 2 van de vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling die het Belgische Rijk wil binnenkomen in het bezit moet zijn van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België.

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) *De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:*

i) *of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;*

ii) *of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont; (...)*

Uit voormelde bepalingen volgt dat een derdelander die toegang wil hebben tot het Belgische grondgebied, bij binnenkomst in het bezit moet zijn van een geldig paspoort of geldige reistitel en dit moet kunnen voorleggen. Indien de derdelander visumplichtig is, dient het geldige paspoort/reistitel tevens vergezeld te zijn van een geldig visum. Het gaat om een cumulatieve binnenkomstvoorwaarde: zowel een geldig paspoort als een geldig visum moeten aan de grensinspectiediensten worden voorgelegd, wil de betrokken derdelander toegang hebben tot het Belgische grondgebied.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat in dit opzicht aan de met grenscontrole belaste overheden toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, 1°/2° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij niet in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten.

In de bestreden beslissing wordt feitelijk vastgesteld dat verzoeker *“niet in het bezit [is] van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten”* omdat *“het door betrokkene gebruikte reisdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen. Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig reisdocument.”* Daarbij wordt verwezen naar het proces-verbaal met nummer HV.55.FW.110514/16. De bestreden beslissing meldt dienaangaande dat verzoeker in het bezit is van een *“vals/nagemaakt/vervals reisdocument”* aangezien wordt vastgesteld dat verzoeker een Congolees paspoort voorlegt dat een totaal vals Schengenvisum type C bevat.

In de bestreden beslissing wordt ook vastgesteld dat verzoeker *“niet in het bezit [is] van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf”* omdat *“het door betrokkene gebruikte visum/verblijfsdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen. Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig visum/verblijfsdocument”*. Daarbij wordt verwezen naar het proces-verbaal met nummer HV.55.FW.110514/16. De bestreden beslissing meldt dienaangaande dat verzoeker in het bezit is van een *“vals/nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning”* aangezien wordt vastgesteld dat verzoeker een totaal vals Schengenvisum type C voorlegt.

Voor wat betreft de verwijzing naar het proces-verbaal met nummer HV.55.FW.110514/16 waarnaar wordt verwezen in de beslissing, stelt de Raad vast dat dit stuk niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en ook niet wordt bijgevoegd. Het volstaat evenwel om duidelijk, maar desnoods bondig, de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen of het als bijlage toe te voegen. In casu wordt met verwijzing naar het proces-verbaal met nummer HV.55.FW.110514/16 vermeld dat het voorgelegde Schengenvisum totaal vals is.

Verder stelt de Raad vast dat dit proces-verbaal zich in het administratief dossier bevindt, dat door verzoeker kan worden geconsulteerd. Aan dit proces-verbaal is een bijlage 1 gehecht opgesteld door de Federale Politie – Luchthavenpolitie – Brussel Nationaal, afdeling grenscontrole, team “Valse Vervalste Reisdocumenten”. In dit verslag blijkt dat door de Federale Politie is vastgesteld dat het voorgelegde Schengenvisum vals is daar blijkt dat het visum nagemaakt is.

Verzoeker beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt derhalve op het eerste zicht niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991. Verder bevatten de bestreden beslissing en het administratief dossier voldoende informatie opdat de Raad zijn wettigheidscontrole kan uitoefenen.

4.3.2.2. Wat betreft het afdoende karakter van de motivering, zoals vereist door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt vooreerst uit de bestreden beslissing dat verzoeker een totaal vals Schengenvisum type C heeft voorgelegd aan de grensinspectie bij binnenkomst te België. Het visum en het paspoort werden vervolgens gerechtelijk in beslag genomen zodat verzoeker niet meer beschikt over enig geldig reisdocument vergezeld van enig geldig visum. Gelet op het feit dat verzoeker niet meer in bezit is van de wettelijk vereiste binnenkomstdocumenten, werd door verwerende partij op basis van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet een beslissing tot terugdrijving genomen.

Uit het administratief dossier blijkt vervolgens dat door de Federale Politie – Luchthavenpolitie – Brussel Nationaal, afdeling grenscontrole, team “Valse Vervalste Reisdocumenten” is vastgesteld dat het voorgelegde Schengenvisum vals is daar blijkt dat het visum nagemaakt is. De elementen die vermeld worden in de bestreden beslissing vinden dus steun in het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat de motieven van de bestreden beslissing in strijd zijn met het beginsel van vermoeden van onschuld. Er is de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “*vermoeden van onschuld*” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij, in casu de Federale Politie, niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoeker gaat er aan voorbij dat de Belgische met de grenscontrole belaste overheden bevoegd zijn om te verifiëren of een vreemdeling voldoet aan de gestelde binnenkomstvoorwaarden en dus in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten. De Belgische met grenscontrole belaste overheden zijn bevoegd om te oordelen of een binnenkomstdocument al dan niet vals is.

Verzoeker merkt op dat zijn paspoort meermaals werd gecontroleerd met name in de luchthavens van Kinshasa en Istanboel zonder dat de authenticiteit van het Schengenvisum in vraag werd gesteld. Hij meent dat dit betekent dat de vervalsing niet zo in het oog springt als de bestreden beslissing doet blijken.

Dit betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de Federale Politie. Met de loutere bewering dat het visum eerder werd gecontroleerd en niet in vraag werd gesteld in andere luchthavens, met name de luchthaven van vertrek en transit, toont verzoeker niet aan dat de vaststellingen van de Belgische Federale Politie, met name van het gespecialiseerde team “Valse Vervalste Reisdocumenten” in de luchthaven van bestemming, dat het in casu een nagemaakt Schengenvisum betreft, niet correct zouden zijn. Door louter de vervalsing, in casu het namaken, van het voorgelegde Schengenvisum te ontkennen, weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoeker lijkt te betogen dat de verwerende partij zich had moeten informeren bij de ambassade van Duitsland die het Schengenvisum heeft afgegeven. Zoals reeds vermeld, laat artikel 3 van de vreemdelingenwet toe dat de Belgische met grenscontrole belaste overheden een aantal verificaties doorvoeren, met name of er geldige binnenkomstdocumenten worden voorgelegd die geen tekenen van namaak of vervalsing vertonen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Belgische met grenscontrole belaste overheden niet bevoegd zouden zijn om vervalsingen of namaak vast te stellen.

Verzoeker brengt tevens geen begin van bewijs bij om aan te tonen dat het Schengenvisum niet totaal vals is nu dit duidelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven en uit het administratief dossier blijkt dat het om namaak gaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Op het eerste gezicht toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de vaststelling dat het voorgelegde Schengenvisum een totaal vals visum onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Door het ontkennen van de vervalsing, beperkt tot een louter betoog, en enkel te beweren dat het Schengenvisum werd verkregen van de Duitse ambassade op de gewoonlijke administratieve wijze, toont verzoeker niet aan dat vaststellingen van de grensinspectie steunen op een incorrecte feitenvinding. Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door de tussenkomst van de Duitse ambassade niet te vragen. In casu werd vastgesteld dat het om een nagmaakt Schengenvisum gaat zodat het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk is om de Duitse ambassade niet te consulteren. Bovendien is het niet enkel de Duitse ambassade die kan vaststellen dat het Schengenvisum werd vervalst, zoals gezegd komt deze bevoegdheid ook toe aan de Belgische met grenscontrole belaste overheden. Het feit dat de Duitse ambassade niet werd geraadpleegd en de namaak van het Schengenvisum niet hebben vastgesteld, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de Belgische met grenscontrole belaste overheden in de luchthaven. Nogmaals wordt benadrukt dat de verwerende partij op basis van de vastgestelde feiten een beslissing kan nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Zonder geldige binnenkomstdocumenten kan verzoeker de Belgische grens niet overschrijden. Het is dan ook op eerste zicht niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij ten aanzien van verzoeker op basis van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet, een beslissing tot terugdrijving neemt.

Gelet op het wat hierboven is besproken, is de Raad prima facie van oordeel dat de motieven van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig zijn. Een schending van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste gezicht niet. Verder wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of dat deze niet is gestoeld op een correcte feitenvinding. Op eerste zicht blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing zich heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Een manifeste appreciatiefout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizendzestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. MAES